

◆ Нам пишуть

Вірю в Україну

Багато бачив древній Острог на своєму понад 900-літньому віку. Острозька земля виплекала цілу плеяду вчених, воєначальників, дипломатів, інших видатних людей. І споконвіку в наших людей постійним супутником у праці була пісня, в якій прославлялася велич і краса нашого народу, його щедра душа і вдячність нашим попередникам за подвиги і звершення, які вони здійснили. Але не тільки піснями славен наш край.

Про високий рівень культури нашого народу, про те, як він пам'ятає свою історію, свідчать пам'ятники архітектури, обеліски, заповідні місця не тільки сивої давнини, але й сьогодення. Про відкриття одного з таких пам'ятників – Тарасові Григоровичу Шевченку – й хочу розповісти.

Було це 20 жовтня 1963 року. В міському парку, який нині носить назву «Парк імені Шевченка», на пагорбі, неподалік від колишньої Острозької друкарні було відкрито цей пам'ятник. Під мармуровою плитою помістили капсулу із землею, привезеною з могили Т.Г.Шевченка, що в Каневі, на Черкащині. Цю землю доставили тоді кращий лісник Хорівського лісництва Григорій Назарович Тарасюк, один із кращих працівників меблевої фабрики Леонід Михайлович Сутула та відмінниця навчання школи-інтернату Оля Чумак.

Я дуже добре пам'ятаю той день. Лагідне осіннє сонце віддавало своє останнє тепло. Деревя стояли у вишневому і золотаво-багряному вбранні. Свято перетворилося на справжнє казкове дійство. Зведений хор меблевої фабрики та районного будинку культури, яким керував художній керівник і диригент Євген Жигadlo, з імпровізованої сцени виконував величну пісню на слова Тараса Шевченка «Рече та стогне Дніпр широкий». Вона линула над містом, над тихоплинною Вілією і лукою... Чути її було далеко. Співав не тільки хор. Співали всі, хто прийшов на свято. Парк не вмщав присутніх, люди розмістилися на пагорбі біля Свято-Миколаївської каплиці та біля костелу.

Воістину, це було справжнє людське море. А з піднебесся вторив пісні журавлиний клин, тужливо прощаючись із рідною землею до наступної весни. Дванадцять найкращих баяністів акомпанували хору. За цією піснею лунали «Думи мої, думи...», інші пісні. В парку можна було зустрітися з козаками, бандуристами, гайдамаками. Виступали артисти обласного драматичного театру, самодіяльні колективи нашого міста та сіл району. З промовою виступив праправнук Т.Г.Шевченка по сестрі Катерині.

Немов сама історія завітала до древнього Острога, прилучила нас до найсвятішого – до наших оберегів. То було незабутнє видовище.

...Пролетіли десятиліття. Нелегкі випробування випали на долю рідної України, в тому числі й Острога та сіл району. Опустіли, занепали, порозвалювалися окремі сільські клуби. Не кличуть вечорами яскравим світлом повибивані вікна. Не чути вже сільського хору, не стало вистав... Прикро, що держава виділяє на розвиток культури кошти по залишковому принципу – мізер від необхідного, що вона є мачухою... Ностальгія за минулими часами, за розквіт мистецтва боляче ранив душу.

...у ті часи ми не мали істотних можливостей хоча й невеликих, але все ж таки значний період, щоб почати вже щось робити, щось змінювати на краще.

І все ж ностальгія за минулим не повинна затьмарювати наші надії на майбутнє. Є люди, яким не байдужа наша історія, пам'ять, культура. Наприкінці 90-х років ХХ століття було відкрито прекрасний пам'ятник князю Острозьким, який прикрашає центральну площу міста. Свідченням того, що відродиться Україна, що розквітнуть ті нові духовні й культурні цінності, що розвіється пил зневіри і відчаю, є відкриття влітку цього року в рідному Острозі прекрасного пам'ятника нашим героям-землякам, які загинули в Афганістані. Ініціатором і ентузіастом, безпосереднім учасником здійснення цього можна сказати подвигу був колишній воїн-афганець, колишній острозький військовий комісар Володимир Феліксович Гурницький за підтримки міського голови Олександра Шикера, голови райдержадміністрації Василя Думи, першого заступника голови облдержадміністрації Анатолія Юхименка, інших небайдужих людей. Ці люди подають приклад державним керманічам, як потрібно берегти, дбати й примножувати все те, що створив народ. Бо без збереження надбань минулого немає й майбутнього.

Цей пам'ятник прикрасив наш міський сквер і своєю оригінальністю спонукає кожного з нас зупинитися, задуматися й низько вклонитися героям, які загинули у тій жадливій війні.

Держава повинна пам'ятати про своїх героїв. Не повинні ми забути й славного імені Василя Стуса, який боровся і загинув не на полі бою, а на літературному... Оскільки він був поетом, місце для пам'ятника йому повинно бути обране біля навчального закладу.

Вдячні острожани свято бережуть і берегтимуть пам'ять про своїх героїв і видатних людей, які прославили наш край. Щиро вірю, що знову спізнаємо радість і щастя фестивалів, конкурсів, знаменних подій у житті нашого древнього міста, Острожчини і Рівненщини. Адже на теренах області видано й другу Священну Книгу – Пересопницьке Євангеліє. Бо ж Рівненщина – то колиска духовності! Про це ми повинні пам'ятати.

Дай, Боже, мудрості нашим керманічам правильним курсом провести корабель під назвою «Україна» серед бурхливих хвиль життєвого моря, щоб про нас із гордістю відгукувались в усьому світі.

Вірю, що мине ностальгія за минулим! Вірю, що Україна відродиться!

Микола ГОРОВИЙ